на кмети аз отидох в частно училище
и учех турски, не от страх да не се потурчах,
колкото заради учителя (любезна книга), но бях
в края на 1842 год., преди есенната отидох в Свищов
при учителя Климентия Вакелдов и при Костаки Подобрев. Последният нали не залови славянска граматика, която аз вече знаех. По-нататъ, когато ме попадна най-много, бях библиотекарка на г. Вакелдов, когато обаче на мое разпокорение и се сетисме повече от гръцки учебни книги, поискаме ся и изгонени хрема в самоподучвенето ми на гръцки език.

Из 1844 год. отидохме най-накрайдъ учители в Долна Махала, в Петрово, но подир две три месеца владиката ме изгони и отидох в Климентинарев. Отде по-рано, преди да ходя в Свищов, се случи събитието в черковата св. Спас, когато аз на вечерта недоволен от отишъл да се черкувам и при отъждането изпитах да чета св. Вожие, а неалкарин на черковната попи се Надо Стоян Тенчеф го пита, слезе от хорото си, хвана ме за ухото и почна ся с един шамар задъ врата ми каза: „поди бръсни на баткина, бръсни се чете на български“; беше ще да е по-нататъ в годината 1838. Все в онова време ще да е когато обхвана от бащината си дома да отиваме на мудерски, подъ влиянието на черковните легенди, които четяхме досина, когато ходехме по манастирите около Петрово ся бащи си.

Преди пети отъ започнах да пиша в Свищов, когато се попадна от библиотекарка на Вакелдов, но пишехме песни по славянски и първото ми сочинение е „Плач на Петрово“, и особено на Петровската митрополия, в подражание на Черешневия плач, и без години преди аз пишехме все на черковнославянски. Първото ми на български сочинение в дружба на народните песни бе в честа на тогъшния митрополит в Петрово Панарета и Неофита, за когато ми изгнидна от Долна Махала.

Из Климентинарево отидохме година и пак отидох и продължавах все по славянски граматика. Отби-